

ומתרצת הגמרא: **מהו דתימא**, יאמר הנותן למקבל הראשון, **לשוניחהו איסורי הנאה** [שהרי תכריכי המת אסורים בהנאה] **לא יהבי לך**.

כיון שאדם חפץ שיהנו מממונו ולא ילך לאיבוד.

קא משמע לך, שיכול אף לעשותם תכריכים. **דרש רב נחמן בר רב חסדא**, האומר: **"אתרוג זה נתון לך במתנה, ואחריו לפלוני"**, נטלו ראשון ויצא בו, **כאנו למחלוקת רבי ורשב"ג**.

לדעת רבי: לא יצא בו. כיון שאינו קנוי לו בקנין הגוף. ובארבעת המינים כתיב **"ולקחתם לכם"**, משלכם, ואתרוג זה אינו שלו.

ולרשב"ג יצא בו. שהרי קנוי לו לגמרי. וחשיב כ"לכם" (165).

מתקיף לה רב נחמן בר יצחק: **עד כאן לא פליגי רבי ורשב"ג התב, אלא דמר סבר "קנין פירות כקנין הגוף דמי"**, ומר סבר **"קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי"**,

אלא הכא, אי מיפק לא נפיק ביה [אם אינו קלז-ב יוצא בו ידי חובתו], **למאי יהביה**

ומוכח, שכאשר נתן גט, ותלה את חלות הגט במותו, אין הגט חל אלא אחר מיתה, ולא בשעת מיתה.

וכמו כן כשנותן מתנת שכיב מרע, אינה חלה אלא לאחר מיתה, ולא בשעת מיתה.

אמר רבי זירא אמר רבי יוחנן: הלכה כרבי שמעון בן גמליאל, ואפילו היו בהן באותם נכסים שנתן לו, **עבדיב, וחוציאן המקבל הראשון לחירות**.

ומקשה הגמרא: **פשיטא? מאי שנא הוצאת העבדים לחירות, ממכירתם לאחר?**

ומתרצת הגמרא: **מהו דתימא, אמר ליה הנותן לראשון, למיעבד איסורא לא יהבינן לך**, כלומר, לא נתתי לך את נכסי כדי שתעשה בהם איסורי תורה. שהרי המשחרר את עבדו עובר באיסור עשה, דכתיב **"לעולם בהם תעבודו"**.

קא משמע לך, דאפילו הכי מכירתו מכירה.

אמר רב יוסף אמר רבי יוחנן: הלכה כרבין שמעון בן גמליאל, ואפילו עשאן תכריכין למת.

ומקשה הגמרא: **פשיטא?**

שקנין גוף לזמן נחשב כקנין הגוף. שהרי בקנין "אחריו" גוף הנכסים קנוי לראשון לזמן, ואחר הזמן השני קונה בלא שום קנין, ופקע קנינו של הראשון מעצמו, ובכל זאת חשיב כ"לכם".

אמנם דעת הרא"ש בסוכה (פרק ג' סימן ל') שקנין גוף לזמן אינו אלא קנין פירות. והנותן לחברו אתרוג על מנת להחזיר אינו יוצא בו,

בשעת המיתה, ולא לאחריה, הגט יחול. והקשה הקצות החושן (רנ' ח' בסופו), הרי דעת רש"י שגוסס אינו יכול להקנות כלום, ואם כן אפילו עם גמר המיתה אין הגט חל, וכיצד הוכיחה הגמרא מכאן שכונתו לאחר גמר מיתה? והניח בצריך עיון.

165. הקצות החושן (רמא ד') הוכיח מכאן,